

MEZINÁRODNÍ
BESTSELLER

LVI NA VÝSLUNÍ

SÁGA RODU FLORIŮ

PŘELOŽILA ALICE FLEMROVÁ

STEFANIA AUCI

 metafora

Floriovi, chudí přistěhovalci z Kalábrie, dobyli Palermo. Z opovrhovaných apatykářů se stala nejvýznamnější sicilská rodina, jež ovládla obchod, dopravu a nejdůležitější průmyslová odvětví, přizpůsobila se do aristokratických kruhů a vstoupila do politiky... Cesta za úspěchem je trnitá, ještě těžší však je se na vrcholu udržet.

Pokračování strhující ságy o skutečných osudech věhlasné sicilské rodiny se soustředí na Ignazia Floria, který se po smrti svého otce ujímá rodinného impéria. Ignaziův příběh se odehrává na pozadí bouřlivých událostí, sociálních nepokojů a politických konfliktů mladého Italského království v sedmdesátých a osmdesátých letech 19. století. Je příběhem vítěze a „dobyvatele“, ale také nešťastné lásky a věčného dilematu těch, kteří jsou nuceni se místo srdcem rozhodovat hlavou a musejí dávat přednost zájmům vyššího dobra před vlastním štěstím.

„Ctižádost, lesk, spousta pozdní lítosti. A za tím Palermo, rostoucí spolu s Floriovými, kteří ho milují i ovládají. Příběh, jenž uhranul (a dál okouzluje) čtenáře Sicilských lvů, nádherný a zároveň děsivý.“

– Sette

„Panství Downton lvů Středozeemí.“

– La Lettura

STEFANIA AUCI

LVI NA VÝSLUNÍ

SÁGA RODU FLORIŮ

DÍL DRUHÝ

STEFANIA AUCI

LVI NA
VÝSLUNÍ

SÁGA RODU FLORIŮ

DÍL DRUHÝ

Přeložila Alice Flemrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

*Český překlad knihy vychází za podpory
Centra pro literaturu a čtení italského Ministerstva kultury.*

L'inverno dei Leoni © Stefania Auci
© 2021 Casa Editrice Nord, s.u.r.l.
Gruppo editoriale Mauri Spagnol
Czech edition published by arrangement with
Agentia Literara Livia Stoia
Translation © Alice Flemrová, 2022
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-654-5 (ePub)
ISBN 978-80-7625-653-8 (pdf)
ISBN 978-80-7625-221-9 (print)

*Eleonoře a Federicovi,
za všechnu tu něhu a vřelý cit.
Jsem na vás moc pyšná.*

„Žil jsem už dost. Můj život uvadá
jak suchý, žlutý list, však nemám to,
co patří ke stáří – čest, úctu, lásku,
zástupy přátel – místo nich jen kletby,
jsou kradmé, o to víc však tnou, a pak
ty lichotky, dech slov, co srdci se
tak přičí, ale bojí se to říct.“

WILLIAM SHAKESPEARE, *MACBETH*¹

¹Překlad Martin Hilský (William Shakespeare. *Macbeth*. Brno: Atlantis, 2016).

FLORIOVI

1799–1868

Bratři Paolo a Ignazio Floriovi, původem z kalábrijského městečka Bagnara Calabria, v roce 1799 připlují do Palerma, rozhodnutí udělat tam štěstí. Jsou to apatykáři – přesněji řečeno obchodují s kořením – a konkurence je nelítostná, ale jejich vzestup je od začátku nezadržitelný a jejich aktivity se záhy rozšíří: rozjedou obchod se sírou, odkupují domy a pozemky od zchudlé palermské šlechty, založí plavební společnost... A tenhle elán – živelný umíněným odhodláním – nepoleví, ani když otěže firmy Florio převezme Paolův syn Vincenzo: v rodinných sklepích je marsala, víno pro chudé, proměněna v nektar hodný královských tabulí; na ostrově Favignana revoluční metoda konzervování tuňáka – v oleji a v plechovkách – zvýší jeho spotřebu... Nicméně Palermo sleduje úspěch Floriů se směsicí obdivu, závidí a pohrdání: ti muži zůstávají i přesto „cizáky“, „holotou“, jejíž krev „smrdí potem“. Ctižádost Floriů tak stojí na palčivé touze po společenském vykoupení, která poznamená v dobrém i zlém jejich veřejný i soukromý život. Muži z rodiny jsou totiž výjimeční, ale i křehcí jedinci a – třebaže to nemohou přiznat – potřebují mít vedle sebe stejně tak výjimečné ženy: jako je Paolova manželka Giuseppina,

kteřá obětuje všechno – včetně lásky – stabilitě rodiny, nebo Giulia, mladá Miláňanka, kteřá vstoupí do Vincenzova života jako smršť a pak se stane jeho bezpečným přístavem, jeho nedobytnou pevností.

Vincenzo umírá v roce 1868 v necelých sedmdesáti letech a zanechává tak osud impéria Floriů v rukou jediného syna, třicetiletého Ignazia, který se dva roky předtím oženil s baronkou Giovannou Trigonovou z Ondes čímž do rodiny konečně přivedl „modrou krev“. Ignazio byl vychován v kultu práce, s vědomím toho, že Floriové musejí vždycky hledět za obzor. A chystá se napsat novou kapitolu historie své rodiny...

MOŘE

září 1868 – červen 1874

Aceddu 'nta l'aggia 'un canta p'amuri, ma pi' raggia.
„Ptáček v kleci nezpívá milostně, ale zlostně.“

SICILSKÉ PŘÍSLOVÍ

Uběhlo sedm let od chvíle, kdy – 17. března 1861 – Parlament vyhlásil vznik Italského království s Viktorem Emanueleem II. jako jeho panovníkem. Volby do prvního sjednoceného parlamentu se konaly v lednu (z více než 22 milionů obyvatel mělo volební právo něco málo přes 400 000) a staly se svědkem vítězství historické pravice. Ta se skládá převážně z pozemkových vlastníků a průmyslníků a prosazuje vysoké zdanění, které považuje za nezbytné pro vyvedení země ze zadluženosti, do níž se dostala kvůli procesu sjednocení. Mimořádné rozhořčení vyvolá takzvaná „daň z mletí“ (1. ledna 1869), uvalená na pečivo a na obiloviny, která má přímý dopad na chudinu a vyvolá i velice násilné protesty. Ačkoli ji někteří politici považují za „clo jako ve středověku, za feudální dávku jako z doby Bourbonů“, zůstane v platnosti až do roku 1884. V roce 1870 pak ministr financí Quintino Sella předloží řadu dalších tvrdých opatření, je rozhodnutý vynutit „úspory až na dřev“.

Konec druhého francouzského císařství (1852–1870) a začátek třetí francouzské republiky (1870–1940) mají významný dopad i na italské dějiny: Papežský stát, který přišel o podporu Francie, 20. září 1870 padne. Za pokřiku „Savojsko!“ proniknou italské oddíly po krátké dělostřelbě do Říma skrz prolomené hradby u Porta Pia. 3. února 1871 se Řím oficiálně stane hlavním městem Itálie po Turínu (1861–1865) a Florencii (1865–1871). 21. dubna 1871 italská vláda schválí takzvaný garanční zákon, který měl papeži zaručit osobní suverenitu a svobodu vykonávat svůj duchovní úřad, ale Pius IX. – který se považuje za „zajatce italského státu“ – jej odmítne encyklikou *Ubi nos* (15. května 1871). 10. září 1874 pak Svatý stolec vydá bulu známou jako *Non*